

1
72
ga
9.0
10.
11.0
129,
139

DE
IVRE TESTANDI
VNIENTIBVS
POST INITAM
VNIONEM PROLIVM COMPETENTE,
CAVSSISQVE, QVARE NON
VBIQVE VNIO PROLIVM FREQVENS,
SVBLATIS.

PRAESIDE
IOANNE HARTWICH REVERTERO
IVRIS VTRIVSQVE DOCTORE,
AD DIEM APRILIS MDCCL.
DISSERT
IOANNES LVDOVICVS WARNEYER
SERVESTA-ANHALTINVS.

VI.
HALAE SALICAE,
STANNO HENDELIANO.

DE
IVRE TESTANDI

VNIENITIBVS

POST TESTAM

VNIENIUM PROLIUM COMPETIT

CAUSAM QVAE NON

VSQVE VNO PROLIUM TESTAMENS

EST

FRASIDE

IOHANNES HARTWICH REVERTRO

FRASIDE REVERTRO

FRASIDE REVERTRO

IOHANNES I. YDOVICVS WARTWICH

FRASIDE REVERTRO

FRASIDE REVERTRO

§. I.

Si de qua re pactum initum, vel circa hereditatem viuentis adhuc versatur, vel non. Priori in casu pactum *pacti successorii* nomine venit. Sed successorium pactum vel ita initum, vt ius succedendi in eum transferatur, qui qua talis alioquin non successisset, vel non. Si prius, vel ipsi promittenti succedendum, vel tertio. Illo casu *pactum successorium adquisituum* hoc vero *dispositiuum* audit. Sin posterius, vel id agitur, vt succedendi ius amittatur, vel non. Illud pactum *successorii renunciatiui*, hoc vero *conseruatiui pacti* nomine venit. Pactum successorium adquisituum vel vltimae voluntatis dispositionem continet, vel non. Posteriori casu pactum successorium *adquisituum in specie* tale audit.

Quid sit pactum successorium, adquisituum, dispositiuum, renunciatiuum, conseruatiuum.

Perosos pacta successoria ita scimus fuisse Romanos, vt propter votum captandæ mortis artesque hereditatarum subdolas eadem contra bonos mores esse iudicauerit tantum non omnia. Conf. l. 15. 19. 30. C. de pactis. Adquisitiua pacta, si a militibus discesseris *cap. l. 19. C. eod.* reprobantur. Nec melior renunciatiuorum apud Romanos pactorum conditio. Distinguerunt in dispositiuis, vtrum de hereditate

tate tertii incerti conuenerint partes, nec ne: priori casu non inuallida semper, posteriori verum tum demum existimarunt, quam non modo tertius ille certus consentiret, verum etiam ad extremum vsque vitæ halitum non mutaret consilium *l. 3. §. 2. ff. pro soc. cit. l. ult. C. de pact.* Sed nullam licet præsidium ex *Nou. Leon. XIX. ac c. 2. de pact. in 6.* petamus, eam tamen successoriorum pactorum & olim apud Germanos & hodie esse indolem, vt, dum alio ex capite legis non repugnant, indistincte iure valeant optimo, omnibus in confesso est, qui & in veteri iure & hodierno non sunt hospites. Conf. III. a LEYSER *Sp. 43. M. 5.* Negat quidem cum aliis STRYK *V. M. t. de pact. §. 15.* diuersum in pactis dispositiuis a dispositionibus Iuris Romani vsu: de pactis successoriiis adquisitiuis tamen non ambigit *l. c. §. 18.* Germani, quum pactis, vt obligationem civilem plenam producerent, generatim præterea nullam formam sanxerint, pacta certe successoria absque vlla solemnitate inita valida censenda vsque eo sunt, quo leges speciales eandem non statuunt. Vid. SCHILTER *Exerc. 8. ib. 40.*

§. II.

Quum recentiori iure pacta in fauorem tertii inire liceat, ex quibus ei quantumuis efficaciter non acceptanti, ius quaeritur. *l. 26. pr. d. pos. l. 37. §. 3. de leg. 3. l. 3 C. de don. sub mod.; pacta successoria adquisitiua non solum eum in fauorem liberorum in finem celebrari possunt, vt alter paciscentium alteri ve- inire possunt, rum etiam vt tertius paciscenti succedat. Quare nihil im- quamuis illi pedit, quo minus parentes pactum successorium adquisiti- ipsi nihil efficiunt in eant, ex quo liberis eorum ius succedendi alteri pa- caciter acci- ciscenti nascitur, quamuis efficaciter nihil acceptauerint.*

Non desunt, qui veritatem principii in doctrina vnionis prolium vtilissimi, pacto in fauorem tertii inito, tertio non acceptanti ius quaeri, ex ipso pactorum in se consideratorum indole concipere sntagunt. Conf. STRYK *V. M. t. de pact. §. 12.* Dantur, qui ex natura pactorum iureque naturæ & gentium principium illud deri- uantes laterem lauare credunt. Vide BEYER *diff. de iure ex accepta- tione promissi pro altero facta.* Sunt qui Iuri Romano alii stipulari vetan-

vetandi §. 18. I. de inut. stipulat. & hodie stant, maiorem stipulatione hodie pacta vim habere non posse causam interferentes. Inter quos STRYK l. c. adlegat CARPZOVIVM P. 2. C. 33. def. 25. seq. MEVIO P. 4. D. 112. aliisque vsu fori inualuisse principium visum est. Sed a ianna aberrant, qui vni alteriue sic sentientium DD. adcedunt. Tota res, opinor, habita pactorum in se considerato- rum naturae ratione, huc redit: si quis paciscentium alteri promisit, se tertio aliquid velle praestare, alterque absque praevio mandato tertii efficaciter acceptauerit promissum, certe tertio adhuc dum nullum ius ex ista acceptatione quaesitum est, sed alter iste, qui acceptavit, sibi ipsi ius acquiuit exigendi, vt promittens promissum tertio adimpleat. Tertius autem iste vel deinceps promissum quoque acceptavit, vel non. Si prius vel durante adhuc voluntate promittentis, seu efficaciter acceptavit, vel eadem iamiam mutata. Efficaciter a tertio facta acceptatione, & tertius & alter paciscentium acceptans iure gaudent promissum exigendi, ille quidem, vt sibi, hic, vt tertio praestetur. Efficaci autem acceptatione tertii non adcedente, solus alter acceptans promittentem adigit, vt tertio, quod promisit, praestet, cuius quoque in arbitrio est, vtrum ius ex pacto quaesitum remittere velit, nec ne. A scopo aberrat, multum esse hic in subducendis horum adfertorum rationibus. Vberius ceterisque longe solidius rem omnem pertractavit WERNHERVS P. 1. obs. 182. atque obiectiones BEYERI l. c. diluit l. c. Suppl. Quum igitur tertius promissum alii factum in eius fauorem efficaciter acceptauerit, necesse est, si ius ipsi quaesitum; non abs re sane principium nostrum ex Iure Romano recentiori hausimus.

§. III.

Qui pacta ineunt, iura, quae translata cupiunt, de- *Quid pa-*
terminent, necesse est. Sed determinant, vel per relatio- *rum succes-*
nem, vel non: priori casu vel relationem ad ea iura, quae *forum ac-*
in dereterminata quadam persona concipiuntur, vel minus. *quisituum,*
Vtroque casu iura, quae transferenda, possunt esse iura *relatiuum,*
hereditaria. Quare pactum successorium adquisitionum vel *atque abso-*
ita comparatum, vt iura succedendi determinentur per *lutum?*
relationem, vel non. Illo casu pactum successorium ad-

quisitium *relatiuum* audit, hoc vero *absolutum*. Sed iura haec determinantur vel per relationem ad ea iura succedendi, quae in determinata persona concipiuntur, vel non. Prius pactum successorium adquisitium *in specie* relatiuum dicitur. Ex quo manifestum est, *in pacto hoc successorio relatiuo principium cognoscendi eorum iurium succedendi, quae in determinato quodam subiecto concipiuntur*. Neque si pactum successorium adquisitium *in specie* tale absolutum cum liberis a parentibus celebratum, quin liberi quibus successio simpliciter promissa ob causam ad exheredationem alioquin sufficientem ab illa excludi nequeant, dubitandum est.

Quae non per se, sed per relationem saltem ad determinatum aliquod subiectum determinantur, iura in arte nostra haud incognita sunt. Exemplum eorundem priuilegium, quod vocant, ad instar haec adduxisse sufficiat.

§. IV.

Quid vnio
prolium,
vniti pro-
prij & non
proprij?
Pacta successoria adquisitiua ita inire, vt pacifcenti succedendi ius tertio quaeratur, ius fasque est (§. 2.) Sed tertius hic vel est priuignus, qui pari cum propria sobole respectu parentum iure instruitur, vel non. Priori casu pactum eiusmodi *vnionis prolium* nomine venit. Vt igitur vnio prolium non sit, nisi pactum successorium adquisitium eum in finem initum, vt liberi diuersorum matrimoniorum pari respectu parentum matrimonium ineuntium iure instruantur. Sed iura, in quibus exaequantur, vel non nisi successionem tangunt, vel non. Priori casu *vnio prolium in sensu strictiori* dicitur. Liberi, inter quos vnio prolium facta, *vniti* vocantur. Vniti vel ad vnientem referuntur, a quo procreati sunt, vel non. Priori casu *vniti proprii*, posteriori vero *non proprii* audiunt.

Non

De iure testandi vniuentibus post initam vniion. &c. 7

Non alienæ prorsus a nostro conceptu sunt definitiones, quas DD. acceptas ferimus, quarum aliquas heic in medium proferre licebit. Perill. ab ICKSTATT. Op. III. de vniionem prolium Fran-oniæ statuta-ria c. 1. §. 31. vniionem prolium explicat per pactum inter parentes binubos de liberis ex diuerso matrimonio natis aut nascituris vtriusque coniugis parificandis initum. STRYKIVS V. M. de adopt. §. 10. definitione vitur, quod sit conuentio parentum de liberis diuersorum matrimoniorum ratione successionis adequandis, vt tam quoad patrem, quam matrem pariter censeantur, ac si ex eodem matrimonio prognati essent. RICKIVS ab ARWEILER tr. de vniion prol. c. 1. n. 8. verbum inquit, vniionis capimus, vt sit pactum magistratus auctoritate subnixum, quo diuersi matrimonii liberi in hereditatem proximiorum deficientium parentum & hi in illorum pariter successuri ab his, quorum interest, declarantur. STRVVIVS Ex. 3. th. 66. vniionem exponit per actum, quo causa cognita magistratus & eorum, quorum interest, consensu adcedente pater vel mater ad secundas transiens nuptias cum coniuge nouo paciscitur de liberis suis ex priori matrimonio procreatis cum postea ex communi matrimonio procreandis vel etiam cum iis, quos forte itidem ex priori matrimonio alter coniux suscepit, vniendis ita, vt presertim quoad successionem omnes aequè, ac si ex se vitroque geniti essent, censeantur. SCHAVMBVRGIO vniio prolium est pactum successorium adquisituum solemne, vni cuius parentes cum liberis diuersi matrimonii successionem iuris communis communicant. BOEHMERVS in introduct. ad ius D definit vniionem per conuentionem parentum de privilegiis cum liberis propriis prorsus exæquandis. Quibuscum reliquorum explicationes, quum fere conueniant, est, quod sicco pede eadem lubens præteream. Id saltim non possum, quin moneam, DD. vulgo duplicem vniionis prolium a nobis distinctum significatum insuper habere, alios non requirere, nisi successionis: alios autem & reliqua filiorum iura cum priuignis communicata. Primus huic pacti mentionem iniecit videtur GIPHANIVS Ictus Sec. XVI. in Com ad pr. I. t. de adopt vbi: alter, inquit, adoptionis modus per matrimonium hodie nostris moribus est vstitutus, quo liberi dicuntur dari in Norganaticam sive Norgengabam. Nam sepe fit vt instrumento nuptiali pactum inferatur, quo liberi antea suscepti ex altero duntaxat communes sunt & velut adoptentur. Incepit Ictus partim quod adoptionem per matrimoni-
um

um in vnione prolium statuerit, quum tamen vnitos *veluti* saltem adoptari ipse consteatur, partim quod liberos vnitos dari in Morgagnaticam siue Morgengabam nugatus fuerit, ignarus forsitan, quid hoc sibi velit. Id certum est, quod significatus horum terminorum vitatus ab vnione prolium atque adoptionibus nimium quantum adhorreat. Iuri Romano vnionem prolium suos non debere natales ex iis ex facili adsequimur, quae in Schol. ad §. 1. notata sunt. Non desunt tamen, quibus contraria sententia adridet. Vide SCROETER *de pact. success. inter vnit. m. 1. n. 42.* Moribus Germanorum autem pactum nostrum conuenire inde in aprico est, quod pacta successoria adquisitiua idem illi non damnent. Non est itaque, quod regulis, quas DD quidam in eo casu sibi formauerunt, quo in prouincia quadam vnionem quandam prolium initam esse vnquam, nulla experientia condocet, aliquid demus. Variis interim legibus prouincialibus, statutisque, ex quibus ius prouinciale Wirtenbergicum, Ius Franconicum, statuta Francofurtana, Freibergensia, Wormatiensia & constitutionem Moguntinam haec adduxisse sufficiat, vnio prolium non modo confirmata est, verum nouam quoque subinde induit formam, quam tamen explicatam dare curae hic cordique mihi non est, oculos non nisi ad ius commune referenti. Quod autem si respicimus, non modo euitanda difficultas obuia subinde in separandis parentum bonis, propter communem eorum usum aegre distinguendis atque parentum cura hereditatem liberis suis vitrico nouercaeque alioquin non successuris prospiciendi, verum etiam ansam vnioni dare potuit liberorum prioris thori fauor, quibus amores secundarum nuptiarum tantum non semper solent esse perniciosi. *Satis constat*, inquit KVLPIVS *de adopt. & emanc. princ. §. 2. maioris tantum inter coniuges ac ipsos vtriusque matrimonii liberis concordiae causa vnionem prolium fieri.* Quum autem vnio prolium pacto successorio nitatur, citra pulueris iactum satis quaestioni fieri potest, vtrum vnio prolium testamento quoque fieri possit? Certe non inficias eo, testamento recte condito priuigno iura succedendi tribui posse in tantam, immo maiorem partem, quam ex vnione succedere potuisset. Sed quum ad testamentum non pertineat, quod in dispositione vltimae voluntatis nuda non subsistit; eiusmodi priuignorum institutionem, quantumuis mutua, vnionem prolium esse nego atque pernego. Neque confirmatio magistratus testamento, aut

De iure testandi uiuentibus post initam vnion. &c. 9

vt cum DD. a nobis dissentientibus loquamur, vnioni in testamento contentae adcedens defectum essentialis cuiusdam vnionis partis supplebit. Quum vnio prolium non nisi in exaequanda successione liberorum diuersorum matrimoniorum versetur; magno haud opere laboramus in enotandis quaestiunculis, quibus DD. sibi solent placere, nimirum vtrum pari ratione parentes vnites vnitis, vnusque ex vnitis alteri succedat? Certe quod ad primam adinet quaestionem, RICKIUS *l. c. c. 6. n. 69.* non potuit non eandem adfirmare, quum ipsam vnionis definitionem huic quaestioni adfirmandae adoptauerit. Vestigiis Rickii inter alios insitit STRYK. *tr. de succ. ab int. diff. s. c. 6. th. 19.* ratione motus, quod successio iura regulariter soleant esse reciproca. Sed a STRYKIO ipse STRYKIVS in *V. M. i. de adopt. §. 14.* subleam satis percipiens in successione conuentionali istam esse rationem eatenus discessit, quatenus expresse aliud cautum non fuerit. Verum enim vero effectum eiusmodi pacti successorii non negauerim, nec quicquam tamen ad vnionem prolium pertinet, praeterquam quod vnio huiusmodi pacto ineundo occasione esse possit. Nemo tamen, opinor, tam rudis erit ingenii, vt haec statuenti mihi ordinationem Moguntinam obuertat, vnionem prolium etiam ad eiusmodi successioem extendentem. Quamuis autem de reciproca parentum vnitorumque successioe tam liberaliter senserit RICKIUS dissentit tamen non vna ex ratione in successioe vnitis inter se tribuenda. *l. c. c. 7. n. 4. seq.* Nec iniuria. Sed neuiquam rem acu tangit BESOLDVS ad *ius Würtenb. disp. 3. th. 91.* nec pacto expresse fieri posse somnians, vt vniti inter se succedant. Quamuis enim non propter vnionem prolium, per se tamen eiusmodi pactum subsistit, neque ex adgnatione, quam noster & recte quidem ex vnione oriundam negat, sed conuentione alter vnitorum alteri succedit. Caeterum multi esse solent DD. atque operosi in indagandis vocabuli vnionis significatibus. Quamuis autem curatior diuersorum termini cuiusdam sensuum inuestigatio operae alioquin pretium sit; hoc tamen labore heic tanto magis superfedemus, quo certius est, terminum complexum vnionis prolium temere haud quemquam cum reliquis vnionis significatibus confusurum.

§. V.

Vnio prolium continet pactum successorium acquisitium relatiuum.

Quum igitur in vnione prolium per pactum successorium adquisituum parentum vnito non proprio paria iura succedendi tribuantur, quae in vnito proprio saltem tempore vnionis prolium celebrare concipiuntur (§. 4.); vniti non proprii iura succedendi determinantur per relationem ad ea iura quae saltem vnionis tempore in vnito proprio concipiuntur. Quare vnio prolium inuoluit pactum successorium adquisituum relatiuum. (§. 3.).

Si igitur propriae soboli iam competere poneret successionem pactitiam, pactoque successorio inuito priuigno ius succedendi tribueretur, vti ab intestato succeditur; licet conuentio eiusmodi pro inualida haud censenda sit, vnionis tamen prolium notissimos terminos egreditur.

§. VI.

Ab adoptione ad vnionem prolium non valet conclusio.

Vnionis prolium indoles neutiquam ex adoptionis conceptu, quatenus est adoptionis, diiudicanda. Vnio prolium est pactum successorium a parentibus matrimonium ineuntibus celebratum, nihilo tamen minus liberis vnitis non propriis ius succedendi tribuens (§. 4.), suumque valorem adeptum fert validitati pactorum successoriorum adquisituum. (Schol. ad cit. §.). Quae quum vel maxime ab adoptionis conceptu adhorreant (per vulgata iur. princ.): vnionis prolium indoles ex adoptionis conceptu, quatenus est adoptionis diiudicanda non est.

Quum vnio prolium nullam inuoluat adoptionem, nubem certe pro lunone amplectuntur, qui in vnione prolium adoptionem quandam iuris Germanici deprehendere sibi videntur. Vide Schol. ad §. 4. Argumentum inde ab adoptionis requisitis statim ad vnionem prolium, ferax tot in hac doctrina eorum, non potest non haberi proletarium. Recte igitur Perill, ab ICKSTATT *Opusc. II. c. 1.* f. 24.

De iure testandi vniuentibus post initam vnionem. &c. II

§. 24. debilem & imperfectam admodum adoptionis cum vnione prolium comparationem esse adferit. Facessant igitur quaestiones: utrum sexagenarius vnionem prolium inire possit, utrum femina vnire valeat, utrum inter vnitos matrimonium subsistat & sexcenta alia. Quum autem ideae oppositae de se inuicem tantum negentur secundum totam intensionem collectiue, non vero distributiue sumtam; in vno alteroue vnionem prolium cum adoptione conuenire inficias non iuerim. Certe RICKIUS cit. tr. c. 9. triginta tres articulos, in quibus conuenientiam, atque quindecim enumerat, in quibus disconuenientiam deprehendere sibi visus est.

§. VII.

Vnio prolium subsistit, quantumuis decreto magistratus atque consensu propinquorum quatenus nullum ius quae situm ipsis euertitur munus non sit. Vnio prolium effectum suum valori pactorum successoriorum adquisituum acceptum fert (§. 4. & Schol.). Sed valida sunt eius modi pacta, licet nulla publica magistratus adcesserit adprobatio (Schol. ad §. 1.). Quumque vnionis prolium requisita ex adoptionis conceptu, quatenus est adoptionis, haurienda non sint (§. 6.); vnio prolium etiam absque magistratus adprobatione valida est. Non igitur opus est, vt subsistat demum decreto magistratus.

Consensu propinquorum aut ideo opus esset, quod in ipsorum praecudicium vergere possit vnio, aut vt causae vniendorum liberorum eo consultius sit. Sed nullum adest ius quaesitum, quod inita vnione euertetur (per hypoth.). Quam ob rem priori casu consensu propinquorum opus non est. Neque posteriori casu consensui propinquorum quidquam dandum est. Legitima enim portio atque ius quaesitum vel liberis saluum est, vel non. Illo in casu superuacaneus est iste consensus (§. 4. & Schol. ad §. 1.): hoc vero nihil operatur.

Communior eorum opinio est, qui absque¹ decreto magistratus vnionem initam omni effectu carere statuunt. Quumque decretum magistratus praeuiam ponat causae cognitionem, & hac & adcuratori quidem opus esse iudicant. Referunt ideo confirmationem vnionis prolium ad actus voluntariae iurisdictionis mixtae atque competentem requirunt iudicem, siue domicilii siue rei sitae. Immo vterque iudex secundum quosdam DD. adendum est, si personae vtriusque iurisdictioni subsunt. Non desunt tamen, qui & incompetentem iudicem admittunt, absque idonea tamen ratione, si hypothesein admittimus, iudiciali opus esse auctoritate causaeque cognitione. Ipsam causae cognitionem versari volunt tam circa numerum liberorum vniendorum, quam vtriusque vniensium facultates, vt inde adpareat, vtrum numerus liberorum dispar nimium disparisque facultates sint, nec ne. Vide SCHILTERVM *Ex. 3. §. 18.* Decretum, quod causae cognitionem excipit, in scripturam redigi necessarium aliis videtur, aliis saltim expedire. Sed disputant quoque, vtrum in ipso vnionis actu interponi debeat, an ex interuallo addi possit? Rationes horum omnium, quas in medium proferunt, partim ex adoptionis natura partim inde petitae, quod magistratus sit videre, ne, si dispar liberorum numerus disparisque vniensium facultates, res vniendorum detrimentum quid capiat. Sed falsa est prior ratio (§. praec.), fatua autem posterior. Aut enim salua remanet legitima portio, iusque quaesitum in vado est, aut non: priori casu superuacanea est auctoritas magistratus, posteriori vero nihil operatur. Certe quum salua liberis legitima portione parentes a reliquis bonis eos pro lubitu suo excludere possent quauis alia voluntatis dispositione inconsulto etiam magistratu; optime prospexerunt liberis decretum aliquod magistratus, quo tuti praestarentur ne saltim exclusio per vnionem prolium fieret. Consensum propinquorum requirit STRYKIVS *V. M. tit. de adopt. §. 10.* quoniam in ratione futurae successiois praecedendum contingere possit. Alii autem necessarium iudicant in fauorem solius vniendi, vt stipatus sit consensu eorum, qui salutis eius curam habent. Quum autem in vtrumque finem vnionem prolium ad consensum propinquorum adstringere satis absurdum; non est, quod multi simus in enodandis quaestionibus, quor: propinquorum consensu opus, vtrum sub propinquis adfines quoque comprehendantur, an iuramento prius adstringi sint &c.

§. VIII.

§. VIII.

Vnio prolium, saluo vnitatis iure, si quod habent, Non opus est quaesiro, valida est, quantumuis vniti in eandem non con-^{consensu vni-}ferentur. Vnio prolium nicitur pacto successorio adquisi-^{endorum.}tio a parentibus inito (§. 4.). Sed nihil impedit, quo minus pactum successorium a parentibus ineatur, ex quo liberis paciscenti succedendi ius oritur, quamuis ipsi nihil acceptauerint (§. 2.). Quare vnio prolium ita celebrari potest, vt vnitatis liberis ius succedendi oriatur, quamuis ipsi idem illud non acceptauerint. Ponamus opus esse consensu vniendorum, certe requireretur, vel vt ius succedendi ex vnione sibi acquirerent, vel ne praetextu praeciudicii ex eadem in eosdem redundantis vnionem impugnarent. Priori casu consensus vniendorum foret acceptatio. Sed oritur ius succedendi absque acceptatione (per demonstr.). Posteriori vero, quum ius quaesitum saluum (per hyp.), nullum adest ius quaesitum, propter quod euersum vnionem impugnare possint. Neque adeo & hoc in casu opus est consensu vniendorum. Sed si ex vnione prolium ius succedendi oritur, valida est vnio, quantumuis vniti in eandem non consenserint.

Communis quidem nostrae, fateor, aduersatur opinio, eaque DD. plerumque fedet animi sententia, quod ad vnionem prolium indistincte vniendorum consensu opus sit. CARPZOV L. 5. Resp. 6. n. 19. Sed quum in casu, quo vniendi eius aetatis & iudicii non sint, vt consentire valeant, ipsi de valide inita vnione prolium non ambigant, BERGER O. I. L. 1. t. 3. §. 14.; omnis eos fugit ratio, quare in alia omnia abeant, si a facultate consentiendi physica instructi sunt liberi. Longe absurdior adhuc eorum est opinio, quibus nec hic acquiescere adridet, sed liberos vniendos esse quoque volunt praesentes si in remotis non agunt. Vide SCHROETERI Diss. de pact. succ. inter vnit. m. 3. n. 23, 24. Ponamus autem vnionem prolium vsque eo valere, vt nec ius quaesitum v. c. legi-

time portio vnitis propriis in vado sit. Sane si iure suo, consensum legitime praebendo in vnionem non discesserit, eatenus vnio irrita est, quatenus idem illud ius liberorum euerteret.

§. IX.

Neque auctoritate tutorum & consensu curatorum. Quum igitur consensu liberorum data sub hypothese supersederi prorsus possint vnientes, si vel maxime consentire valeant liberi (§. 8.); tutores vero atque curatores id expediant, quod impuberum minorumue fuisset, si suarum ipsorum directioni pares; *neque opus est auctoritate tutorum consensuque curatorum. si saluum est vnitis liberis ius, si quod habent quaesitum.*

Quum vnientorum consensum ad validitatem vnionis prolium communis DD. schola deposceret, non potuit quidem, quin, dum vnienti impuberes minoresue ad consensum inhabiles, ad auctoritatem tutorum consensumque curatorum confugeret. Cf. STRYK l. c. §. 10. SCHROETER l. c. n. 26.

§. X.

Tam ante, quam post matrimonium. *Vnio prolium tam ante, quam post celebratum matrimonium vnientium inita, matrimonio deinceps sequuto valida est.* Antequam matrimonium initum, concipi possunt liberi diuersorum matrimoniorum, qui sibi in successione parentum exaequantur, siue iam dum ex diuersis matrimoniis adsint, siue ex vno adsint, ex altero ineundo autem matrimonio sperentur. Possunt parentes facultate patiscendi non destituti eum in finem pactum inter se celebrare successorium adquisitiuum. Quum autem matrimonium requiratur, vt vnio prolium effectus suos nanciscatur; ante matrimonium vnio prolium non nisi sub conditione celebrata concipitur, quae deinceps quum matrimonium sequutum sit (per hypoth.), existit. Quare quum nihil obfit,

fit, quo minus sub conditione vnio prolium celebretur, & ante initum matrimonium in ita vnio prolium valet. Postquam autem matrimonium initum est, cogitari possunt liberi diuersorum matrimoniorum, siue ex diuersis iam dum adsint, siue ex vno adsint, ex altero autem adhuc sperentur, in successione intuitu parentum exaequandi. Nihilque impedit, quo minus parentes facultate pacificendi non destituti eum in finem pactum celebrent successorium adquisitium. Quare quum eiusmodi pactum vnio prolium sit, vnio prolium & post initum matrimonium valide celebrari potest.

Monent hic litem DD. quam secundum eos dedimus, qui ad nullum temporis momentum vnionem prolium adstringunt. Conf. STRYK de S. A. I. diff. 8. c. 6. t. 4. quamuis non desint statuta, quae vnionem prolium post consummatum matrimonium ineundum vetant. Vide Reform. Francosurt. p. 3. t. 10. §. 2.

§. XI.

Vnio prolium de iis bonis ineunda est, quae liberae De iis bonis quoad transmissionem in successores vniuentium dispositioni celebrari debent, quae liberae dispositioni sub-
subiunt. Vnio prolium inuoluit pactum successorium admissis bonis in successores iuxta voluntatem promittentis agitur (§. 1.). Quumque nullum pactum effectu non destitutum inire liceat, nisi de obiecto de quo etiam intuitu iuris, quod in alterum transferunt liberae possunt disponere (per vulg. pr. iur.). Vnio prolium de iis tantum bonis ineunda, quae liberae quoad transmissionem in successores vniuentium dispositioni subiunt.

§. XII.

Quum igitur fideicommissa, feuda antiqua, maiora. Non de fetus &c. liberae quoad transmissionem in successores dispositio-
dispositio-
fideicommissis, feudis &c.

fitioni possessoris non subsint; nec unio prolium quoad eiusmodi possessiones inita effectu gaudet.

Unionem prolium ea non adficere bona palam est, quae parens ad secunda vota transiens quoad proprietatem amisit, retinuit quo ad usufructum.

§. XIII.

Cum quibus
liberis propriis
unio prolium
fe. non aufert
ge. uniri possit
neratim.

Cum liberis propriis omnibus, quibus ius aliquod parentibus succedendi, quod omnem tamen liberam parentum de bonis quoad transmissionem in successores dispositionem non aufert, uniri possunt quilibet liberi hereditatis acquirendae capaces. Si parentibus matrimonio ineuntibus libera de bonis quoad transmissionem in successores disponendi facultas super est, cogitari potest pactum successorium, quod inire possent (§. 1. & 11.). Si liberi non proprii acquirendae hereditatis modo capaces, pactum illud successorium potest esse acquisitium, ex quo liberis non propriis ius aliquod succedendi acquiritur (§. 2.). Si liberis propriis parentibus succedendi ius aliquod competit, iura quoque liberis non propriis tributa determinari possunt per relationem ad iura propriis competentia (§. 3.). Sed vera sunt antecedentia (per hypoth.), pactumque, quod observatur, est successorium acquisitium matrimonium ineuntium, quo liberis non propriis iura tribuuntur per relationem ad iura parentibus succedendi propriis competentia. Sed pactum hoc est unio prolium (§. 4. 5.). Cum liberis ergo propriis omnibus, quibus ius aliquod parentibus succedendi, quod omnem tamen dispositionem parentibus non aufert, uniri possunt quilibet liberi hereditatis adipirendae capaces.

Liberos uniendo eorum esse debere parentum, inter quos matrimonio locus esse potest, vel me non monente intelligeret quisque.

§. XIV.

§. XIV.

Quum itaque liberi proprii legitime nati qua tales *Speciatim.*
iure adscendenti tam paterno, quam materno succedendi
gaudeant, quod omnem dispositionem parentum quoad
transmissionem in successores liberam non excludit: *Cum*
liberis propriis legitime natis qua talibus a patre tam,
quam a matre, quilibet liberi non proprii hereditatis modo
adquirendae capaces vniri possunt. Idem quoque dicendum
de liberis propriis naturalibus qua talibus ratione matris in-
distincte, ratione patris vero nec uxorem legitimam, nec
liberos legitimos relinquentis: item de liberis illegitimis
qua talibus ex damnato coitu non natis respectu matris non
illustris liberos legitimos habentis. §. 3. I. 1. 5. C. ad Sct. Or.
N. 89. c. 12. N. 118. c. 1. Quumque vnio prolium inuoluat
paetum successorium relatiuum (§. 5.): Si nulla praeuia di-
spositione parentum proprii liberi iura succedendi adquisue-
runt, non nisi cum legitimis tam a patre quam a matre,
illegitimis vero naturalibus indistincte a matre, a patre vero
nec liberos legitimos nec uxorem legitimam relinquenti,
spuriis autem a matre non illustri liberos legitimos habenti
vniri possunt liberi non proprii (§. 3.).

Confer sis *diff. Praef. de effectu quaerelae inofficiosi testamenti*
iuxta ordinem edicti successorii instituta intuitu non querentis §. 4.

§. XV.

Si vnio prolium celebrata, casu successionis existente, *In successio-*
ea ratione vnitus non proprius vnienti non proprio iure suc- *ne vniti non*
cedit, qua successio ab vnientibus determinata. Vnio proli- *proprii vi-*
um paetum successorium adquisitiuum inuoluit (§. 4.). Sed *dendum,*
successio ex paeto successorio resultans ea ratione, casu ex- *quid inter*
sistente, ei competit, cui ius succedendi adquisitum, qua a *paciscentes*
paciscentibus determinata (§. 1.). Quum igitur is, cui ius *determina-*
succe- *tum.*

C

succedendi adquisitum, in vnione prolium sit vnitus non proprius (§. 4.): casu successionis existente vnitus non proprius ea ratione vnienti non proprio iure succedit, qua successio ab vnientibus determinata.

Si quae in pacto contingenter adsunt liberae paciscentium dispositioni subesse, indeque ex inito pacto diiudicanda esse, certum est, vti est, non erit sane, quod de veritate adferri dubitemus, quum determinatus modus, quo succedat vnitus non proprius, nimum quantum differat.

§. XVI.

Diuisio vnionis prolium

Quum igitur vnio prolium inuoluat pactum successorium relatiuum (§. 5.); principium cognoscendi iurium vnito non proprio competentium hauriendum est ex iuribus succedendi, quae in vnito proprio concipiuntur (§. 3.). Sed successio vniti proprii vel vniuersa consideratur, vt perinde sit, quo iure (ab intestato, testamento, pacto) deferatur, dum ex omni capite deferri possit, vel non. Priori casu vnio prolium *vniuersalis*, posteriori vero *particularis* audit. *Si igitur vnito proprio successio pactitia simpliciter iamiam debetur; vnionem prolium vniuersalem esse haud difficulter intelligitur.* Si vnio prolium celebrata, adsint liberi vniti non proprii necesse est (§. 4.). Sed vel vtriusque vnientis liberi non proprii iure succedendi instruuntur, vel non. Priori casu vnio prolium *reciproca*, posteriori vero *non reciproca* dicitur. Prout autem vnio prolium vel effectu non destituitur, etiamsi vnus saltim vnientium liberi deinceps actu succedere possint (quoniam aut secundae nuptiae improles, aut vniti praemortui), vel minus: vnio prolium vel non *simultanea*, vel *simultanea est.* Nec absolum est vnionem diuidere in *totalem*, atque *partialem*, illamque, quae omnia vnientis non proprii

prii bona, hancque, quae quaedam saltem adfcit, explicatam dare.

Vitio forsan nobis dabitur, quod terminis vi fuerimus, quos verfatissimus in arte nostra se ignorare fateretur cum ignarissimis. Sed quum nobis, quantum scimus, nemo distinctius, quod praefiscine dixerimus, hanc rem pertractarit, culpa certe vacamus terminos iuxta logices praecepta euentes, quos cufos iam non reperimus. Quamuis autem DD. folemnis non fit diuifio vniionis prolium in vniuerfalem & particularem non abhorret tamen a notionibus, quas fibi de vniione prolium formauere. Sed obfunt diuifioni, quae HVBERS Prael. ad l. de succ. ab intest. n. 19. tradit, eum saltem fecundum Ius Frificum vniioni prolium effectum ftatuens, vt vnti non proprii quaf tantum ab intestato veluti liberi fuccedant. Vniionem prolium non reciprocam, quam tamen vniionem prolium improprie talem atque aliquid vniioni saltem adfine nominare fuperfedere potuiffet, in loco GIPHANII cit. in Sch. ad ff. 4. fibi deprehendere vifus est THOMASIVS diff. de adopt. c. 2. ff. 6. Duplici ratione mentem GIPHANII extricare admittitur 1) voculam duntaxat referendo ad verbum communes, vt fensus fit, in vniione prolium non agi de patria potestate adquirenda, fed duntaxat de communione ratione fucceffionis: 2) istud duntaxat ad verba praecedentia fufcepti ex altero referendo, cuius tum fensus: adici quandoque matrimonio eiusmodi pactum, vt non ab vtraque parte liberi mutuo admittantur ad fucceffionem. Quem vltimam explicationem vniionem non reciprocam eruere, nemo, nifi talpa coecior, non videt. Sed quam dormitat hic bonus nofter Homerus! Potius fi quid video, planiffima GIPHANII mens fequens est: faepe fit, vt instrumento nuptiali pactum inferatur quo liberi antea (antequam pacifcentes matrimonium inierunt) fufcepti ex altero duntaxat (ex priori coniuge, non vero praefenti, quocum ad fecunda vota tranfit, i. e. liberi non proprii feu priuigni) communes fiant (vniantur). Certe omnis GIPHANIVM fugeret ratio, ficum THOMASIO eum interpretetur, quare vniionem prolium in genere comprobaturus, pactumque, quod faepius obuium, adducturus, in fpeciem quandam vniionis prolium rariorem forfan & minus frequentem delapsus fuerit. Lis quoque est inter DD. vtrum vniio prolium fubfiftat, nec ne, fi ex inito matrimonio nulli nati fuerint liberi, aut nati

nati quidem, attamen praemortui sint. Priori in casu, si adint ex prioribus coniugiis ex utraque parte liberi, facilius successionem admittunt. Vide ZEPPEL. *Disc. iur. t. 2. n. 77.* Sin defunt, vnionem prolium extinctam statuunt BOCER *Cl. 1. diff. 12. th. 16.* RESOLD. *diff. 3. ad I. P. W. th. 89.* adhuc validam autem existimat STRYK *de S. A. I. diff. 8. c. 6. §. 6.* Posteriori vero casu vnionem expirare vult ZEPPEL. l. c. subsistere autem RICK. *l. c. c. 7. n. 73.* Quum autem videndum sit, quid actum inter partes, non immerito vnionem prolium in simultaneam & non simultaneam discesimus. Interim vnio prolium non simultanea exfulat secundum *Ref. Francofurt. p. 3. t. ult. §. 18.* Sed statutum, quo obtinet, *Friburgense* adlegat RICKIUS l. c.

§. XVII.

*Vnito non proprio in propriis absque dispositione ultimae voluntatis ante vnione vniciem a proprio parente facta consideratus e naturalium rationum semine patris numero non est; vnito non proprio aliqua semper per successio competit successio, a qua ab vniente sine iusta causa excludi quaedam nequit. Inter proprios per vnionem vniciem vnitos liberos numerari non possunt, nisi legitimi nati, naturales in distincte ratione matris, ratione patris vero nec liberos legitimos nec vxorem legitimam relinquentis, spurii autem inuitu matris non illustis liberos legitimos habentis (§. 14.). Sed vnitis hic liberis propriis ius saltem competit exigendae a parente proprio legitimae portionis, si a naturalibus ratione patris discesseris, vide *Diff. Praesidis supra cit. §. 3. seq.* adeoque alicuius successionis, a qua sine iusta causa excludi non possunt. *cit. diff. §. 1.* Verum enim vero principium iurium succedendi vnito non proprio competentium hauriendum ex iuribus, quae in vnito proprio concipiuntur (§. 3. 5.), vnionisque prolium vniciem ea natura est, vt perinde sit, ex quo fonte successio in proprium vnitum deriuetur (§. 16.), ita tamen, vt ius semel quaesitum ex super-*

peruenienti quadam vnientis dispositione augeri quidem, neuiquam vero, inuito vnito minui possit. Quare vnionem prolium vniuersalem dara sub hyporhesi ita esse comparatam, vt vnico non proprio semper aliqua iure competat successio, a qua ab vniente sine iusta causa excludi non potest, prono alieo sequitur.

§. XVIII.

Si vnio prolium vniuersalis inita, vel dispositio quaedam post initam vnionem a parente proprio intuitu vniti proprii facta, vel non. Si prius, vel dispositio pactum successorium adquisituum in specie tale inuoluit, vel non. Sin posterius, vel vnitus proprius legitimaie portionis ab vniente proprio exigendae iure instructus, vel non. Sin particularis vnio prolium celebrata, vel ea successio in centum venit, quae vnito proprio absque omni dispositione parentis competit, vel non. Posteriori in casu vel est dispositio vltimaie voluntatis nuda, vel non.

§. XIX.

Si, vnione prolium vniuersali celebrata, dispositio quaedam intuitu vniti proprii ab vniente proprio pactum successorium adquisituum in specie tale absolutum inuolvens adest, ius vnio succedendi vnito non proprio ita quaesitum est, vt ne ob causam quandam ad exheredationem alioquin sufficientem excludi possit. Ponas cum vnito proprio ab vniente pactum successorium adquisituum in specie tale absolutum celebratum, certe ipsi ius succedendi adquisitum est, vt ne ob causam ad exheredationem alioquin sufficientem a successione pactitia excludi possit (§. 3.). Sed inita vnione prolium vniuersali vnitus non proprius vnienti ita succedendi iure gaudet, vt proprius ei, siue ex pacto successorio adquisituo, siue ex alio capite succedendi ius habet (§. 16.).

Quodnam
ius vnio
non proprio
competat in
vnione vni-
uersali, si
pactum suc-
cessorium ad-
quisituum
in specie ta-
le adest.

Sed adest dispositio quaedam intuitu vniti proprii pactum successorium adquisituum absolutum in specie tale inuoluens (per hypoth.). Quin igitur, si, inita vnione prolium vniuersali, dispositio quaedam intuitu vniti proprii facta pactum successorium adquisituum in specie tale absolutum inuoluens adest, ius succedendi vnito non proprio ita quaesitum sit, vt ne ob causam quandam ad exheredationem alioquin sufficientem excludi possit, dubitandum non est.

Pactum istud successorium cum vnito proprio celebratum eatenus saltim effectu non destitui, quatenus pari modo succedendi ius vnito non proprio in vado est, aequum quemlibet rerum arbitrum non fugit.

§. XX.

Quid, si dispositio vltimae voluntatis intuitu vniti proprii facta, obtineat?

Si, inita vnione prolium vniuersali, intuitu vniti proprii ab vniuersali, dispositio quaedam vltimae voluntatis, ex qua succedat, facta, vnitus non proprius, quatenus ius succedendi, si quod est, quaesitum dispositione ista augetur, reuocabili iure succedendi gaudet. Si dispositio quaedam vltimae voluntatis, ex qua succedat vnitus proprius, facta, ius succedendi ipsi inde oritur, quod, dum voluntas hominum ambulatoria vsque ad mortem, reuocabile est. Sed inita vnione prolium vniuersali vnitus non proprius vniente non proprio ita succedendi iure gaudet, vti proprius, siue ex dispositione vltimae voluntatis, siue ex alio capite succedendi ius hauriat (§. 17.). Verum enim vero adest dispositio quaedam vltimae voluntatis, ex qua succedat vnitus proprius (per hypoth.), adeoque vnitus non proprius reuocabile ius succedendi habet, quatenus ius succedendi, si quod est, quaesitum dispositione ista auctum (§. 17.).

§. XXI.

§. XXI.

Si vnio prolium vniuersalis inita, nullaue dispositio ^{Quid obti-} ab vniente, neque intuitu vniti proprii, neque intuitu vni ^{nat. si nulla} ti non proprii facta, vnito non proprio competit ius succe- ^{dispositio sa-} dendendi, vti ab intestato liberi succedunt. Si nulla dispositio ^{ita ab vnien-} intuitu vniti proprii ab vniente proprio facta, neque testa- ^{te neque in-} mentaria neque pacticia successio obtinet, adeoque vnitus ^{tuitu vniti} proprius, quum e liberorum numero sit (§. 4.), vnienti ^{proprii ne-} proprio ab intestato succedendi iure gaudet. Sed inita ^{que non pro-} vnione prolium vniuersali vnitus non proprius vnienti non ^{prui.} proprio iure ita succedendi instructus est, vti proprius, siue ab intestato, siue ex alio fundamento succedendi ius habet (§. 17.). Verum vnitus proprius data sub hypothe- si ab intestato vt descendens succedit (per demonstrat.), nullaue intuitu non proprii obuia est dispositio vnientis (per hypoth.). Vt igitur, si vnio prolium vniuersalis inita, nullaue dispositio adest, tam intuitu vniti proprii, quam non proprii, non proprius succedat, vti liberi ab intestato succedunt, consequitur.

§. XXII.

Ponas igitur vnito proprio ius competere a parente ^{Quid sit le-} proprio legitimam portionem exigendi; vnitus certe non ^{gitima con-} proprius hereditatis portionem exigendi iure gaudet, per ^{uentionalis.} inde ac si legitima esset portio. Quum autem ea hereditatis portio, quae ex pacto alicui perinde debetur, ac si esset ipsa legitima portio, legitimae portionis conuentionalis nomine veniat; vnito non proprio data sub hypothesi legitima portio conuentionalis competit.

Eandem legitimam portionem vnito non proprio tribuit STRY-
KLVS V. M. t. de adopt. f. 13. in fin. vbi: Aliud ergo foret, si li-
beri tantum vniti & de bonis nihil dispositum, ita enim hoc tantum
obti-

obtinerunt, ut aequalem succedendi spem habeant, salva tamen testamenti factioe usque ad legitimam. Quum autem vnito proprio, qui e naturalium liberorum numero est, intuitu patris nulla legitima portio competat, neque vnito non proprio, qui cum naturali filio exaequatus, legitima portio conventionalis debetur.

§. XXIII.

*Quid in vnione proli-
um particu-
lari obtineat* Si vnio prolium particularis celebrata, talisque successio vnito non proprio tributa, qualis vnito proprio ab intestato debetur, nulla intuitu vnitorum facta dispositione vnitus non proprius succedit, ut liberi ab intestato succedunt. Vnitus proprius, si nulla dispositio ab vniente proprio facta, ei ab intestato succedendi iure gaudet. Sed vnitus non proprius in vnione prolium particulari quoad successionem in pacto vnionis datam pari iure instructus est cum vnito proprio (§. 5. 6.). Verum in vnione prolium determinata est successio ab intestato nullaque intuitu vnitorum obuia est dispositio (per hyp.). Si igitur in vnione prolium particulari ea successio vnito non proprio tributa, quae vnito proprio ab intestato debetur, nulla intuitu vnitorum facta dispositione, vnitus non proprius succedit, ut liberi ab intestato succedunt.

§. XXIV.

*Continua-
tur.* Ponas igitur vnito proprio ius esse exigendae legitimae portionis: vnitus non proprius in vnione prolium particulari legitima portione conuentionali instructus est (§. 22.).

§. XXV.

*Quando in vnione pro-
lium parti-
culari uni-* Si vnio prolium particularis celebrata, talisque successio vnito non proprio tributa, qualis vnito proprio ex pacto successorio absoluto in specie tali promissa; ius succedendi vnito non proprio ita quaeritur, ut ne ob causam ad

ad exheredationem alioquin sufficientem excludi possit. Si ^{tur prorsus} vnito proprio ex pacto successorio adquisitio absoluto in ^{excludi non} specie tali successio debetur, vnitus proprius ne ob causam ^{possit?} tam ad exheredationem alioquin sufficientem excludi potest (§. 3.). Sed vnitus non proprius in vnione prolium particulari quoad successionem in pacto vnionis in specie determinatam pari iure instructus est cum vnito proprio (§. 4. 5. 6.). Verum in vnione prolium determinata est successio, qualis ex pacto successorio adquisitio in specie tali vnito proprio debetur (per hyp.). Quare si vnio prolium particularis celebrata data sub hypothese vnito non proprio ius succedendi ita acquiritur, vt ne ob causam ad exheredationem alioquin sufficientem excludi possit.

Quam iura vnito non proprio competentia, si ea ipsi in vnione particulari tributa sunt iura, quae ex testamento vnitus proprius habet, nemini non sunt perspecta; disquirenda superest facultas testandi disponendique vniuenti non proprio, non obstante vnione, competens.

§. XXVI.

Varii autem, si de iure disponendi de bonis vniuenti ^{Varii casus.} non proprio competente quaeritur, distinguendi sunt casus: Vnio prolium vel totalis est, vel partialis. Si totalis, vel ius disponendi inter viuos consideratur, vel per vltimam voluntatem. Priori casu vel vnito non proprio ius succedendi competit, vt ex pacto successorio adquisitio in specie tali succeditur, vel non. Posteriori vero vel vnito non proprio ius succedendi competit, vt ex pacto successorio adquisitio in specie tali succeditur, vel non. Vltimo hoc casu vel vnitus non proprius ingratus est, vel non.

D

§. XXVII.

§. XXVII.

Quomodo inter viros succedendi competit, ut ex pacto successorio adquisitio in specie tali succeditur; vnus non proprius 1) fructus qui potest vnus dem ad dies vitae ex bonis suis, quae vnio adficit, iure percipit? 2) ne consumitque sed nulla absque necessitate alienatio bonorum procedit, 2) omni autem iure per ultimam voluntatem de iisdem bonis disponendi adeoque testandi destituitur. Si pactum successorium adquisituum in specie tale celebratum, is, cui succeditur, ad dies vitae fructus ex bonis, quae pactum hoc adficit, percipiendi consumendique iure gaudet, neuiquam vero praeter necessitatem alienandi (§. 1.). Sed vnus non proprius iure succedendi instructus, vti ex pacto successorio adquisitio in specie tali succeditur (per hypoth.). Quam ob rem vnus non proprius data sub hypothese fructus ex bonis, quae vnio adficit, iure percipit atque consumit, neuiquam vero praeter necessitatem alienat. Q. e. Imum.

Si pactum successorium adquisituum in specie tale celebratum, ei, cui succedi debet, per ultimam voluntatem de bonis suis, quae pactum adficit, disponere amplius non licet, neque adeo testari (per vulg. iur. pr.). Sed vnus non proprius succedendi iure gaudet, vti ex pacto successorio in specie tali succeditur (per hyp.). Manifesta igitur est secunda theorematis pars.

§. XXVIII.

Applicatur ad vnionem data quoque sub hypothese ex omnibus bonis fructus iure vnus percipit atque consumit, neuiquam vero bona sua prae- & particu- ter necessitatem alienat (17.). Pone vnionem partialem: alienatio bonorum praeter necessitatem ab vniente non facien-

De iure testandi vniuentibus post initam vnion. &c. 27
cienda ad ea saltem bona restringenda est, quae vnio proli-
um partialis adfcit (§. cit.).

Quandonam igitur adferta locum sibi in vnione vniuersali aut par-
ticulari vindicent, proclue iudicatu est ex §. 19. 25.

§. XXIX.

Si vnio prolium etiam totalis inita, vnitus autem non²⁾ Adfirma-
proprius non succedit, vti ex pacto successorio vltimae vo-luntatis
luntatis dispositionem non complectente succeditur; vniente
non proprio ius est inter viuos libere de bonis disponendi alie-
nandique, dumne alienatio fuerit inofficiosa. Si vnio proli-
um celebrata, atque vnitus non proprius succedit, vti ex
pacto successorio vltimae voluntatis dispositionem non in-
uoluenti succeditur, ius succedendi vnito non proprio com-
petens, non nisi ex principiis successionis intestatae, aut dis-
positionis vltimae voluntatis, successionisue testamentariae
aestimandum est. Sed neutra successio facultatem libere de
bonis disponendi alienandique, quoad alienatio inofficiosa
non est, ei, in cuius bona succedendum, adimit (per vulg.
iur. pr.) Sed vniens non proprius est is in vnione proli-
um, cui vnitus non proprius succedit (§. 4.), eique tan-
tum non semper legitima portio conuentionalis debetur
(§. 22. 24.). Data igitur sub hypothesi vniuenti non pro-
prio ius est inter viuos libere de bonis disponendi alienan-
dique, dumne alienatio fuerit, inofficiosa.

§. XXX.

Si igitur vnio prolium vniuersalis celebrata, nullaque Quaedam co-
dispositio vniuentis adsit, vniuenti non proprio integrum est, rollaria ex
libere inter viuos de bonis disponendi, alienandique, vsque antecedenti-
dum alienatio non inofficiosa sit (§. 21.). Idem quoque ob-huius §. §.
tinnet in vnione prolium vniuersali, si dispositio quaedam vlti-
mae

timae voluntatis intuitu vniti proprii valida adfit (§. 20.); nec non in vnione particulari, talisque successio vnito non proprio tributa, qualis proprio ab intestato competit (§. 23.).

Diffoenae in hoc argumento DD. deprehenduntur visiones. Erroris quosdam DD. alienationem omnem etiam ex necessitate urgente susceptam censentes prohibitam arguit RICKIUS *tr. cit. c. 8. n. 7. 20.* Ipse tamen ad necessitatis casum hanc vnientium alienandi potestatem adstringit. Nec desuere, qui hac in re ipsum adfectati sunt. Sed huiusce rei nos nulla incedit admiratio. Quem enim fugit, DD. ius ex vnione prolium vnito oriundum non secus aestimare, ac si ex pacto successorio acquisitum in specie tali, ex quo simpliciter successio debetur, oriundum esset, proinde adiectionem propositioni in §. 27. obuiam additam non habere, nisi declarantem. Quanam autem alienatio habenda sit inofficiosa, ideoque querela inofficiosa alienationis rescindenda, heic disquirere nihil adinet. Vide autem THOMASII *diff. de legitima viuuentis.*

§. XXXI.

Quid in vnione totali obtineat?

Si vnio totalis inita atque vnio non proprio ius succedendi competit, vti ex pacto successorio acquisitum in specie tali vnitus proprius succedit; vnies non proprius iure cum effectu testandi caret. Sin successio vniti non proprii opposita se habet ratione; ius testandi integrum est vnienti non proprio. Si vnito proprio ex pacto successorio acquisitum in specie tali ius succedendi quaesitum est, vnitus non proprius a successione sua in bona, quae vnio adfcit, ne ob causam ad exheredationem alioquin sufficientem excludi potest (§. 19. 25.). Ponamus testamentum ab vniente condi, tum vnitus non proprius aut institueretur, aut excluderetur. Sicuti prior actus est frustraneus, ita posterior nullus. Sed vnio totalis omnia vnientis adfcit bona (§. 17.). Quare si vnio totalis inita, data sub hypothese vnies non proprius iure cum effectu testandi destituitur. Q. e. Imum.

Si

Si vnitus non proprius iure succedendi non gaudet, vti proprius vnitus ex pacto successorio adquisitio in specie tali succedit, successio in bona, quae vnio adicit, aestimanda est, aut ex principiis successiois intestatae, aut successiois per vltimae voluntatis dispositionem determinatae. Sed neutrius successiois principia ius cum effectu testandi ei adimunt, cui defuncto succedendum est. Quare nec vnio prolium data sub hypothese in bonis, quae adicit, vniente non proprio prohibet, quo minus testetur (§. 4.). Sed vnio totalis omnia bona adicit (§. 17.). Quare sub hypothese theor. ius cum effectu testandi vnienti non proprio integrum est. Q. e. Idum.

Quum vnio partialis quaedam vnientis bona saltim adicit, in bonis quorum intuitu vnio prolium celebrata non est, neutiquam potestas parentum quavis ratione disponendi per vnionem restricta est. In reliquis autem idem, quod demonstratum dedimus, obtinere ex facili perspicit, cui non fungus pro cerebro est. Maxima autem inter DD. de quaestione, vtrum ius testandi per vnionem prolium parentibus ademptum? existant sententiarum diuortia. Dantur, qui ablatum existimant testamenti condendi arbitrium. Conf. MVSCL. de succ. conu. m. 3. n. 155. RICK. tr. cit. c. 3. 18. Secundum quos Ill. a LEYSERVS Sp. 20. m. 7. litem dare nullus dubitauit. Ratione vtuntur, quod ius vnitis ex vnione quaesitum vltima parentum voluntate adimi non posse tralatitium sit, sed sublesta admodum quoad hanc quaestionem. Sumunt quippe in omni vnione prolium ius ita esse vnitis quaesitum, vt ne a minima quidem parte excludi possint, non vero probant. Sunt, qui, dum vitia vitant, in contraria ruunt, nullamque ademptam testandi facultatem autumant. Conf. RICHARD. Vol. I. Conf. 7. n. 7. Ad sequentem distinctionem res redire videtur FRANTZKIO L. 2. Ref. vt.: Parentes aut simpliciter de bonis suis, aut de vnione ipsa disponunt. Posteriori casu potestatem testandi negat, priori vero distinguit; aut magna inaequalitas per testamentum inducta est, aut non. Hocque demum casu validum existimat testamentum. Sicuti autem a tota non aberrat via FRANTZKIVS, ius per vltimam voluntatem de ipsa vnione

disponendi in dubium vocans; ita sequenti distinctioni nihil ponderis inest. Non desunt denique, qui cum STRYKIO *V. M. tit. de adopt. §. 13.* rationes sic subducunt: Aut vnio prolium quoad omnia bona indistincte facta, aut de bonis nihil dispositum est. Priori casu testamenti condendi facultatem superesse negant, quantumvis laesio legitima portio cesset, ius, quoad ex pacto, habent liberi, arbitrio alterius non subiacere praetexentes. Posteriori vero saluam testandi facultatem relinquunt. Sed non tam posteriori in casu, quam priori eos a ianua aberrare, ex antecedentibus manifestissimum est.

§. XXXII.

Vnitus non proprius querelam inofficiosi instituere potest.

Quum vnio non proprio interdum competat legitima portio conuenientialis (§. 22. 2.); testandique facultas tantum non semper vnienti integra sit (§. praec.); concipi potest vnitorum non propriorum exhereditatio quaedam, quamuis improprie talis, ex iisdem regulis diiudicanda, quibus exhereditatio intuitu vniti proprii aestimatur (§. 5.) Quare exhereditatio haec vel rite facta, vel non. Priori casu vel rite, at inique, vel iuste facta. Testamentum igitur veluti inofficiosum concipi datur, quo vnitus non proprius rite quidem, at inique exhereditatus est. Non absurdum ergo est querelam testamenti huius veluti inofficiosi ab vnio non proprio rite quidem, sed inique excluso instituendam admittere. Confer *diff. PRAES. supra cit. §. 18. seq.*

Contentionis ferra inter DD. recipocatur, vtrum vnitus non proprius propter ingratitudinem *N. 115. c. 3.* notatam exheredari possit? Adfirmant quidem RICK. *l. c. c. 10. n. 40.* & STRYK. *de S. A. I. diff. 8. c. 6. nb. 28.* Sed quamuis iure nos destitui STRYKIVS in *V. M. t. de adopt. §. 16.* fateatur, quem testamenti factionem, si vnio quoad vniuersa bona inita sit, reiecerit, ex aequitate tamen defendit, fore, vt magistratus iniuriam passo parenti succurrat. Quæ si ad principia, quæ euoluta dedimus, tanquam ad Lydium lapidem exigimus, ratio in promptu est, quare aliter rationes subduxerimus.

§ XXXIII.

§. XXXIII.

Sed rarius in praxi occurrere vnionem prolium ad-^{Cur vnio ra-} feuerat STRYKIVS *V. M. t. de adopt. §. 9.* ipsique intrarius existat?[?] annos ex variarum Germaniae: prouinciarum actis Facultati oblatis nunquam vnionis prolium casum obseruare licuisse, quum tamen bina vice adoptionum casus fuerint oblatis. Et quamuis *Perill. ab ICKSTATT loc. cit. §. 29.* in ducatu Franconiae & adiacentibus prouinciis pacta vnionis prolium frequentissima testetur, calculum tamen STRYKIO quoad terras Saxonicas & Germaniae inferioris addit. Sed THOMASIVS *cit. diff. c. 2. §. 6.* non tantum in Germania inferiori, verum etiam superiori, non obstantibus variis istis ordinationibus atque statutis, vnionem prolium in viridi obseruantia esse negat. Sed tam raram auem in his terris esse vnionem prolium non est, quod miremur. Ex communi enim Doctorum sententia 1) vnio prolium non valet, nisi consensus ipsorum vniendorum adcesserit. Verum quum spes successionis, quamuis legitima portio salua, vnio proprio tantum non semper imminuatur, aegre in vnionem prolium consensum suum dabit. 2) Consensu non subsistere tradunt. Sed non desunt rationes, propter quas & sibi & vnitis vnione prolium parum prospectum putent, adeoque dissentiant. 3) Decretum magistratus, absque quo vnionem non subsistere tradunt, difficilius redditur propter momenta, ad quae causa cognitionem dirigi volunt. Confer Schol. ad §. 7. Quum 4) vnionem prolium dispositionem parentum tam inter viuos, quam mortis causa excludere aut saltim admodum restringere perhibeant, vix est, quod vnio prolium, res parum parentibus proficua, adridere iis potuerit. Eadem vnionis prolium impedimenta adducit THOMASIVS *loc. cit. §. 6. n. f.* Verum enim vero remotum est omne, quicquid impedimentorum adfuit. Sic 1) non opus est con-

consensu vniuersorum (§. 8.): 2) consensu propinquorum superfedemus (§. 7.) : 3) decretum Magistratus non curamus (§. cit.): 4) non omnis vniuersi prolium facultatem tam inter viuos, quam mortis causa disponendi exheredandique adimit (§. 28. 30. seq.), Quumque quod reliquum est, rationes, quas ansam vniuersi prolium ineundae dedisse in Schol. ad §. 4. monuimus, etiamnum vniuersionem prolium vel maxime suadeant; causas, propter quas vniuersi prolium non vbique frequens, sublatas esse certo confidimus.

ULB Halle

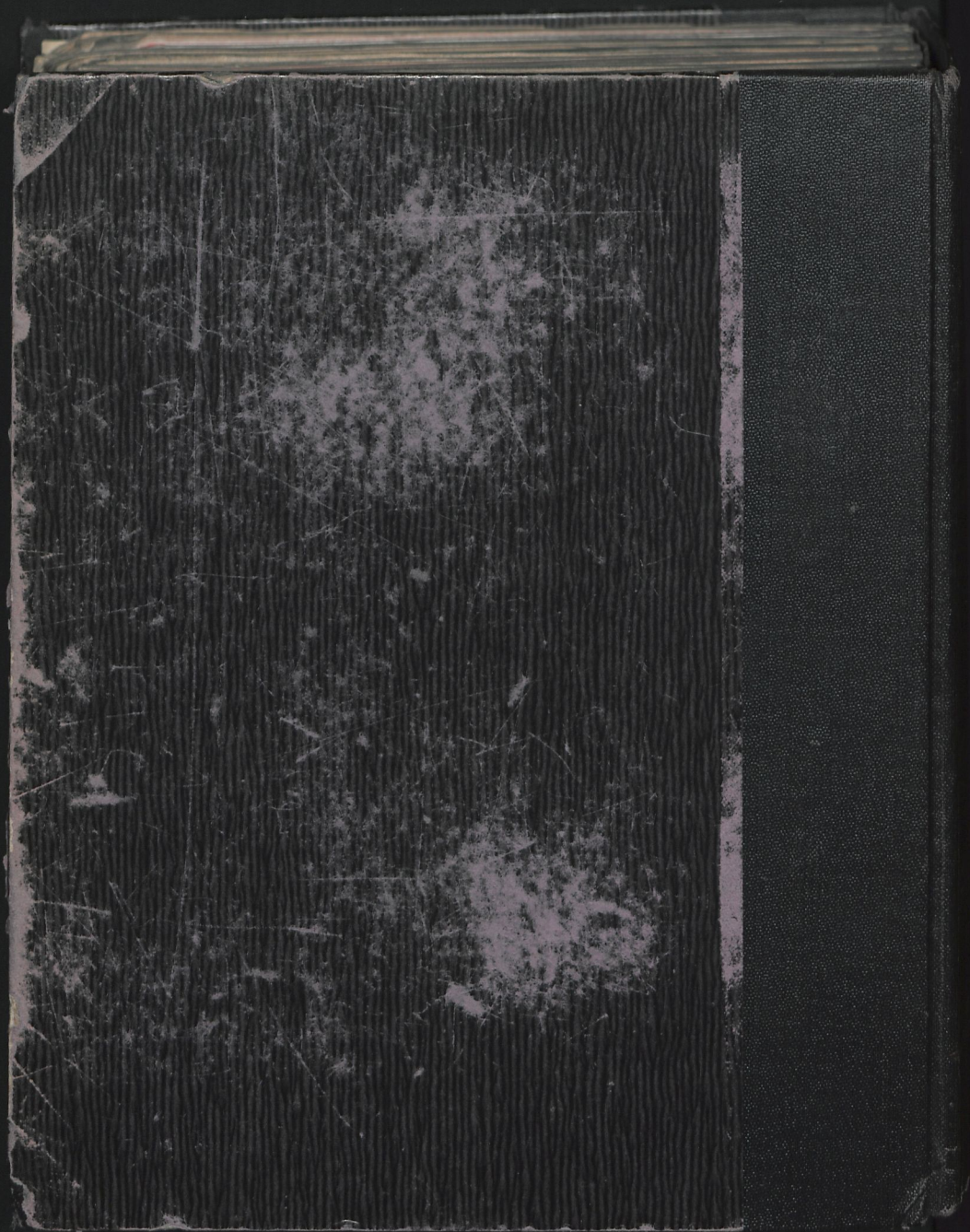
3

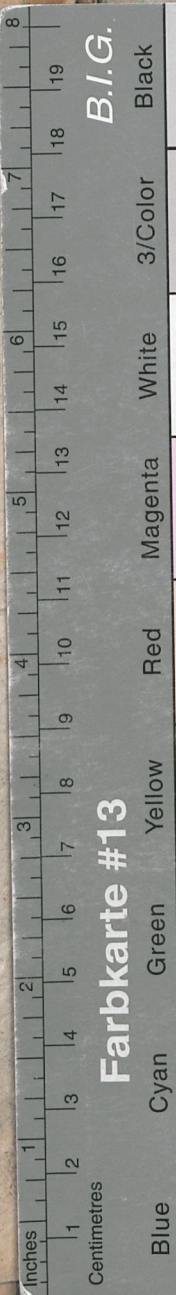
002 729 415

Sb.

B.I.G.

Farbkarte #13

Black
3/Color
White
Magenta
Red
Yellow
Green
Cyan
Blue

DE
RE TESTANDI
VNIENTIBVS

POST INITAM
IEM PROLIVM COMPETENTE,
CAVSSISQVE, QVARE NON
VE VNIO PROLIVM FREQVENS,
SVBLATIS.

PRAESIDE
E HARTWICH REVTERO

IVRIS VTRIVSQVE DOCTORE,
AD DIEM APRILIS MDCCL.

DISSERT
ES LVDOVICVS WARNEYER
SERVESTA-ANHALTINVS.

HALAE SALICAE,
NNO HENDELIANO.

27

1750

195

4

